

fra 100 til 107, medens handelen mellem fællesmarkedet på den ene side og landene udenfor på den anden var steget helt til 117. Også samhandelen mellem fællesmarkedet og den kommunistiske verden viste både for eks- og importen en stærkt stigende tendens i årene 1958-61. En højere levestandard i eet hjørne af verden førte ikke til fattigdom andre steder, men var begyndelsen til, at andre fik mulighed for også at blive rigere.

Endelig vendte Spaak sig imod påstanden om, at fællesmarkedet skulle være den nyeste form for „neo-kolonialisme“. Han mente ikke, at der var givet nogen klar definition af, hvad neo-kolonialisme kunne være, men som en negativ definition ville han spørge, om man kunne sige, at der herskede neo-kolonialisme, hvis europæiske lande i deres forbindelser med afrikanske og asiatiske lande behandlede disse som ligestillede og ikke knyttede indrepolitisk eller udenrigspolitiske betingelser til økonomiske overenskomster. Hvis denne negative definition var rigtig, kunne han fastslå, at der i forbindelsen mellem fællesmarkedet og de afrikanske lande ikke var det mindste spor af neo-kolonialisme. Han omtalte nærmere de stedfindende drøftelser mellem fællesmarkedet og 18 afrikanske lande og erklærede, at en overenskomst med dem ville blive afsluttet inden årets udgang. Europa havde trods alt lært noget. De associerede afrikanske lande ville således få mulighed for at beskytte deres unge industrier og modtage teknisk bistand fra et fond, der nu var på \$ 580 millioner, men ville stige yderligere. Europas hånd var udstrakt til alle uden undtagelse.

Den hollandske repræsentant angreb Sovjetunionens manglende vilje til samarbejde med FN i spørgsmålet om hjælp til udviklingslandene. Sovjetunionens årlige bidrag til Specialfonden var kun på \$ 1 million, sammenlignet med, at Sverige ydede \$ 5 millioner og Holland \$ 2,6 millioner om året. Hvis Sovjetunionen skulle betale i henhold til den sædvanlige bidragsskala, ville dens årlige bidrag beløbe sig til \$ 15 millioner, og om Sovjetunionen skulle betale forholdsvis lige så meget som Holland, ville bidraget være på \$ 23 millioner. Sovjetunionens bidrag til teknisk bistand var også under det almindelige niveau,

og hvis de kommunistiske lande ville bevise den interesse for de mindreudviklede lande, som de gav udtryk for, måtte de betale væsentligt mere.

Den danske udenrigsminister (jfr. bilag II) udtalte bl. a., at Danmark betragter udviklingshjælpen som en international opgave af verdenshistorisk betydning. Udviklingslandenes egentlige økonomiske langtidspå problem var opbygningen af en mere alsidig erhvervsstruktur, men samtidig måtte det erkendes, at disse landes akutte handelsproblemer måtte løses.

Congo.

Fra flere sider udtaltes anerkendende ord om generalsekretærens indsats for at løse Congo-problemet. Den britiske repræsentant udtalte sin regerings tilslutning til U Thants plan om forlig i Congo og udtalte håbet om, at FNs virksomhed i Congo inden længe ville blive ændret fra at være en militær operation til at dreje sig om økonomisk og teknisk bistand.

Den canadiske repræsentant gav også tilslutning til FNs Congo-operation, men udtalte sin bekymring over de udgifter, der var forbundet dermed. Canada, som ønskede, at FNs fredsbevarende operationer skulle hvile på et solidt finansielt grundlag, var en overbevist talsmand for medlemsstaternes kollektive ansvar, hvorfor den canadiske regering var tilfreds med Den internationale Domstols responsum i spørgsmålet om finansiering.

Den sovjetiske repræsentant sagde lige ud, at Sovjetunionen ikke ville „betale så meget som en kopek til dækning af FNs udgifter i Congo.“

Den irske repræsentant beskæftigede sig med de finansielle konsekvenser af FNs Congo-aktion. Han udtalte, at hans land uden reservation accepterede Den internationale Domstols rådgivende udtalelse i spørgsmålet om finansieringen af fredsbevarende operationer, og han advarede energisk imod konsekvenserne af, at medlemsstater undlod at betale deres bidrag til de foranstaltninger, som de ikke syntes om. Et „andet veto, et finansielt veto“ kunne ikke anerkendes. Såfremt FN af mangel på økonomiske midler måtte opgive at virke i Congo, hvilket land ville da, spurgte han,